

никой не се надѣвалъ за помощъ отъ Руссия; надѣждитѣ на емигрантитѣ бѣха обърнати къмъ Сърбия, гдѣто князь Михаилъ Обреновичъ полека лека се приготвялъ за голѣмъ бой съ Турцитѣ. Хайдушкитѣ войводи почти постоянно живѣяха въ Бѣлградъ.

Въ 1862 год. когато Турцитѣ бомбардирахъ Бѣлградъ, Раковски събра тамъ Българска легия а Балканскитѣ възстанници се появивъ на Шипченский проходъ. Но Сърбия направи миръ съ Портата. Ново движение настана когато на 1866 год. въ Влашко свалихъ Князь Руза и когато Гиритлиитѣ храбро се биехъ съ Турцитѣ. Слѣдующата година Панаютъ и Тотю прѣминаха съ малки хайдушки чети прѣзъ Дунавътъ, дойдоха дори на Балканътъ и се върнаха по планинскитѣ върхове въ Сърбия слѣдъ като направиха нѣколко битки. Голѣма частъ отъ населението особено въ Свищовъ бѣше въ споразумение съ възстанниците. Заради това Митхатъ паша извърши онѣзи кървави наказания въ Търново и Свищовъ. Въ това сѣщо врѣме «Тайний Централний Българский Комитетъ» издаде единъ мемоаръ, адресованъ на Султанъ Абдулъ-Азиза-Хана, «Нашия Милостивъ Господаръ и баща.» Въ това любопитно писмо искаха самостоятелна организация на всичкитѣ Български земи подъ върховната власть на Султана, да се избира царски намѣстникъ, разумѣва се християнинъ, народно събрание и народна църква, земска войска и опредѣленъ данъкъ — почти сѣщо това което Българитѣ тязъ година спечелиха! Нѣма съмнѣние че съчинителитѣ на този адресъ